

Jag heter Michael och är 49 år gammal, lever med frun Ulrika och våra två barn Wilma och Hilda-Li, detta är min berättelse om när livet på väldigt kort tid förändras från vardagligt familjelunk till ogreppbart kaos.

24/12 – 2018 Julafton

Julaftonen firar vi med svärföräldrarna och svåger i svärföräldrarnas hus. Vi har gjort det tidigare och upplägget är detsamma, lite glögg, julmat, barnen (5 och 8 år gamla) får träffa tomten och sedan avslutas kvällen med julklappsspel.

Det jag inte visste när jag satt där var att det var den sista julen, sista julen när allt var som vanligt, sista julen det skulle ligga paket under granen med texten ”från mormor och morfar”, ”från morbror” till våra barn.

27/12 – 18

Telefonen ringer på jobbet, det är Håkan (svärfar), barnen har sovit hos dem från onsdagen till idag eftersom Ulrika min fru och jag har varit på bio på kvällen. Vi har sett *Lyckligare kan ingen vara* med David Hellenius.

Håkan undrar om jag kan hjälpa honom med att fixa två biljetter till honom så att han och Kickan (svärmor) kan se den senare på kvällen. Bokar och skriver ut biljetter och åker sedan och hämtar barnen.

– Den lille har ätit lite dåligt men tog en banan nu.

Tack för hjälpen i natt och ha det gött på bion säger jag och tar övernattningsväskorna och går mot bilen. Jag är lite jäktad, det är fredag och jag har en lång lördag framför mig.

28/12 – 18

Äntligen är dagen här. Jag har tränat och förberett mig efter bästa förmåga. Vi är ett gäng som tänkt ta oss an Ostkustleden 160 km stig/grusväg/snö som ska löpas under kommande 48 timmar, min tanke som två barns far mitt emellan jul och nyår är att vara med till 42 km, sedan åka bil och serva mina vänner.

11:30 Kramar familjen hej-då.

12:00 Samling/Start.

Vi har det fantastiskt. Sol, lagom kallt och första timmen flyter på bra. Vi ser alla fram emot stoppet i skogen ca 13:30. En av deltagarna har bakat bullar och fixat kaffe, livet är fan just nu ett ”running high” bland likasinnade.

13:25 (tiden är taggad på kortet) vi är framme, nybakade bullar, kaffe...

Tar fram telefonen som är med som sä-

Michael Karlsson tog bild på sig själv precis innan han fick ett samtal om att något hänt hans svärfar.

kerhet men varit avstängd, detta måste förevigas och sätter på den. Tar ett kort, fortfarande i min bubbla av kärlek och gemenskap.

RING!!!

Ett nummer som inte ligger i telefonboken, jävla säljare är första tanken... men va fan!

– Michael! Du måste komma till Saltvik! (svärföräldrarnas hus, en röst jag inte känner igen skriker).

– Va?

– Nu!!!

– Vad har hänt? (ser framför mig att mina barn ramlat eller liknande).

Personen vägrar säga vad som hänt och jag skriker bara rakt ut, berätta!!! Är nu säker på att något barn blivit påkört.

– Din svärfar har låst in sig i garaget

– Va?

– Det ser inte bra ut, din fru och dina barn är här, kom nu... Nu Michael...!

Lägger på.... Allt snurrar, spyr upp kaffe

och bulle. Nu gäller det att tänka klart är det enda som hörs som ett mantra i huvudet.

Hur allt löser sig vet jag faktiskt inte. Jag säger till en kompis det jag fått veta och att jag MÅSTE dit NU. Från att vara i skogen sitter jag nu i en bil med en människa jag aldrig träffat innan, hur hon kom dit eller vem hon är vet jag inte och jag bryr mig inte. Jag bara ber henne lyssna medan jag bollar tankar och mina frågor. Fem minuter innan vi är framme ber jag henne stanna. Det är dags att spy igen.

Framme.

Två polisbilar, fyra poliser...

Hittar min fru som bara skriker. Hennes pappa, min svärfar som jag köpte biobiljetter till dagen innan och som jag firade jul med utan att märka något har gått ut i garaget och gitit sitt liv.

Min frus bror med flickvän är också där och även grannar, vänner och poliser.

BARNEN!!!

Barnen är fem och åtta år gamla...

Får till mig att barnen nu är hos några vänner till oss. Hon kom när min fru parkerade utanför och förstod att något var fel, men visste inte vad..

En familj som har hus två hus bort öppnar sitt hus som "sambandscentral" för oss. Kaffet sätts på och vi börjar ta in och sortera vad som hänt.

Fruns mor jobbar inom slutenvård och jobbar ensam så vi vill inte kontakta henne innan vi vet att hon kan bli avlöst, så vi kontaktar hennes chef innan.

Jag går in i något som känns som "autopilot".

Går bort och pratar med polis och läkaren som kommit, går in i huset ser ett brev, nycklar, halsband uppradade på köksbordet.

Sätter mig en stund. Pratar högt med mig själv.

Michael, nu måste du bita ihop och lägga undan alla känslor, nu är det fokus som gäller.

Andas.

Andas.

Tar kontakt med dem som har hand om våra barn. Ber dem fortsätta ta hand om dem och går tillbaka till min fru.

Min frus mamma har nu fått reda på vad som hänt och hon kommer ut. Det blir förvirrat och ingen verkar förstå. Han har ju varit trött, mycket på jobbet kommer upp som möjliga orsaker ... men?

Polisen kommer och ger det formella beskedet om vad som hänt och hur.

Min fru vill se sin pappa, men polisen avråder.

Jag försöker få ihop någon sorts struktur och ser till att "familjen" åker hem till oss. Fru, svärmor, svåger med sambo åker hem till oss medan jag hämtar barnen och kör dem till min mamma.

Sätter mig med barnen och berättar att morfar inte finns mer, rätt eller fel säger jag olycka och det fanns inget ambulansen kunde göra.

De kom ju ut samtidigt som ambulansen stod utanför huset.

– Pappa varför hjälpte inte ambulansen morfar? Ambulansen ska ju hjälpa oss!!

Vad ska man svara på det?

Barnen gråter lite, vi kramas, jag känner mig som världens sämsta pappa.

Åker hem till vårt hem där övriga är. Där är det kaos, svågern som sedan tidigare har ett problem med narkotika/piller har självmedicinerat och är på svenska väldigt stummig.

Svärmor gråter och min fru är fortfarande

i chock. Situationen blir till slut ohållbar och jag tillkallar polis som får ta med svåger till psyk.

Det är nu 29/12 04:30, vårt liv har svängt 180 grader senaste dygnet och är just nu ett känslomässigt kaos. Från en fantastisk plats i livet till detta på mindre än ett dygn. Den stundande resan till Malmö över nyår som vi som familj sett fram emot. Svårfar skulle fylla år 30/12.

Jag somnar hemma hos min mamma mellan mina barn i den provisoriska sängen.

Borde jag sett något? Borde jag förstått något?

Nyår, hans födelsedag och kommande dagar är mest en suddig tid (resan blir inställd, nyår blir att jag blir själv i soffan, övriga har utmattade somnat).

Jag kan inte riktigt återberätta dessa dagar men, när jag ser tillbaka på kort och bilder, ser jag att vi åkt skridskor och varit i simhallen... Mycket praktiskt som måste göras, städningen av garaget blir ju en uppgift som man inte vill ta men heller inte vill lämna till fru eller svärmor. Uppgiften löstes men har satt sina spår.

Stödet från jobb och vänner gör att vi på något sätt fixar det.

Efter detta följer några månader med begravningar och praktiska saker.

En tid med dåligt samvete, bråk inom släkt och familj och en drogproblematik hos svågern rullar vid vår sida.

DEL 2

Livet har börjat rulla på och det blir sommar....

8/7 - 2019

Måndag morgon, första dagen på semester.

Vaknar... 7 missade samtal från svärmor... svågern är borta och hon och hans sambo är oroliga.

Jag letar, hittar bilen.... Men ser också att han lagt sina personliga saker på instrumentpanelen.

Jag känner igen upplägget med saker från köksbordet sju månader tidigare.

Plånbok, ring, halsband, nycklar... Jag letar i omgivningen runt bilen men hittar honom inte, inombords vet jag vad som hänt.

Några timmar senare står det två poliser i hallen.

– Är Ulrika Karlsson hemma?

Sen tar vi emot dödsbud nr två.

Ulrikas skrik "INTE IGEN!!" är fortfarande något jag kan höra inombords.

Självmord nummer två inom sju månader.

Det har inte växt upp gräs här sedan vi satte ner morfar

Tillbaka på ruta ett och dags för fokus på att andas och att hålla ihop igen.

Barnen ska ha mat och aktiveras och en fru som förlorat far och bror som gråter på nätterna och en svärmor som förlorat man och son behöver mitt stöd.

En del vänner börjar ta avstånd. Det är för mycket för dem att ta in. Det blir obehagligt för andra när de möter oss.

Jag klandrar dem inte. Två självmord inom den tiden, vad ska de säga, vad ska de göra. Inga svar utan bara en större spiral ner mot mörkret.

Mitt eget samvete börjar snurra igen, borde jag sett, borde jag...?

Jag försöker rensa tankarna genom att ge mig ut på en löptur i skogen, det som alltid varit en underbar ventil i livet känns nu även det som en flykt från allt.

Två saker förföljer tankarna och spelas upp om och om igen.

Garaget, efterspelet med städning och sedan flytten av svågerns bil.

Tänkte nog inte på det så mycket när jag gjorde det, men ett tag efteråt kommer det ifatt mig. Jag gjorde det för att skydda min fru och min svärmor men det tog en stor del av mig själv. Ska man verkligen som anhörig behöva gå in i ett garage där någon tagit sitt liv, ska man som anhörig verkligen behöva få en bilnyckel från en polis, åka till platsen, öppna bilen stänga av radion som spelar det sista svågern lyssnat på, samla ihop plånbok, ring och halsband och ensam köra den bilen hem...?

Vill träna och vara i skogen, men vill även vara närvarande för fru och barn...

Kompromissen med mig själv blir att jag springer rakt ut i skogen, stannar...bryter ihop en stund....springer en stund....

Semestern som vi sett fram emot hela våren är just nu bara ett hål som måste fyllas....

I slutet av sommaren är det begravning igen och efter några veckor en ny urnsättning.

– Pappa.

– Ja? Hilda-Li (som nu blivit 6 år)

– Det har inte växt upp gräs här sedan vi satte ner morfar.

Michael Karlsson